

V Trobada diocesana d'escolans

▶ Amb el lema «Vine, tocaràs el cell!», els nens i nenes que fan d'escolans a tota la diòcesi són convocats per a aquesta trobada que tindrà lloc el proper 10 de maig, a Vilafranca del Penedès, de les 9.30 h a les 13.30 h. El programa inclou una visita a la Basílica de Santa Maria i també al Museu de la Festa Major, i un taller per conèixer el Ball de la Moixiganga, que recorda figures semblants als castellers i representen les escenes més significatives de la passió, mort i resurrecció de Jesús. Per participar-hi cal posar-se en contacte amb el rector de la pròpia parròquia.

GLOSSA

L'avi, una persona important

L'avi ha mort. Tenia dos fills casats, dos néts de nou i vuit anys i una néta de sis. El dia de la missa exequial i de l'enterrament, els menuts no van a l'escola. Arribada l'hora, són a la capella del tanatori, al costat dels pares i l'àvia, a prop del fèretre. En alguns moments somiquegen i sangloten, especialment a l'hora del parenostre, que resen amb especial intensitat, sentiment i seguretat.

La presència d'infants en aquests moments de la vida familiar és un afer que desvetlla certa polèmica. Des dels pares que prenen l'opció que els fills petits segueixin el ritme de vida habitual tot anant a l'escola i mantenint-se al marge del comiat de les persones estimades, fins aquells que pensen que els infants han de viure la situació al seu nivell, participant en aquests darrers comiats. Deia la mare d'un dels infants del relat: «Nosaltres ens ho vam pensar molt abans de fer-ho i estem molt contents d'haver actuat així, tant per ells com pels grans, sobretot per la meua mare. Va estar molt acompanyada». El dia de la mort de l'avi no és com qualsevol altre. La mort, companya nostra des del dia del naixement, no és un fet que convingui ocultar o passar-hi de puntes. La mort no és *allò que passa als altres*, i per això convé evitar explicacions confuses i eufemismes que, tot i els bons propòsits de qui

els fa servir, més aviat generen incertesa en uns infants que poden afrontar l'adversitat, manifestar la seva tristesa i sortir-ne més madurs (i no més *durs*). A més, la mort és per als creients una ocasió de pregària, de comiat, de catequesi familiar, d'enfortir el sentit de pertinença a la família i a l'Església, de viure l'enyor de l'absència amb confiança. És el dia del retorn al Pare, que acull els homes i les dones de bona voluntat.

El traspàs de l'avi era i és molt important per a tota la família. Comentava la mare esmentada més amunt: «Ahir, quan els grans érem al tanatori, els nens van anar a casa d'uns cunyats. Jugaven a futbol amb els seus cosins, a la terrassa. De cop i volta es féu el silenci i la tieta, estranyada, sortí a veure com els anava. Els trobà agafats de la mà, en silenci. Preguntà què feien. Li va respondre el nét de vuit anys: «A la Lliga fan un minut de silenci quan algú important es mor». I va afegir: «Per a nosaltres, l'avi era molt important». Bona feina dels pares d'aquests infants que, a partir de la vida i dels seus esdeveniments, han ensenyat als fills que «són els primers que han d'aprendre a comportar-se piadosament amb la pròpia família i satisfer el deute que tenen amb qui els han donat la vida. Això és agradable a Déu» (1Tm 5,4).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Església ressuscitada (III)

Hem portat aquí signes d'una Església ressuscitada, que pertanyen a un passat proper, però no amb la intenció d'enalitzar una època, que com totes també va tenir les seves ombres, sinó perquè ens serveixi d'exemple en el discerniment de la presència de l'Esperit del Ressuscitat entre nosaltres. Sens dubte hi ha avui signes molt clars d'aquesta presència, però per reconèixer-los necessitem una certa distància.

La llista seria interminable. Cada dia, abans de ficar-nos al llit, al moment de repassar breument la jornada davant del Senyor, amb tota facilitat ens vénen a la ment una bona quantitat de motius pels quals cal lloar-lo, en detectar petjades concretes de la seva resurrecció a la nostra Església. Aquest exercici ens recupera l'ànim, perquè tendim a deixar-nos portar per la impressió de les formes de mort.

I perquè no sembli que aquestes petjades de la Resurrecció responguin a fets o ocasions «extraordinàries», dels molts exemples que podríem portar aquí, n'assenyalem dos. A la parròquia de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat es va viure el testimoniatge de dos cristians plens de vida ressuscitada i de glòria amagada: la Sra. Encarnació Coca i el Sr. Pere Grané. Potser el tret més destacable de la presència de Jesús ressuscitat en ells ha estat el de la bondat viscuda amb extraordinària senzillesa. Quan aquesta bondat és acompanyada d'actituds aparentment contràries, un pot pensar que obeeix a una presència viva de l'Esperit. Així, reconeixem en ells, d'una banda, l'acció servicial concreta als germans, que mostra una manera de ser cristià no acomplexada, ni tancada, ni evasiva i, per una altra, la humilitat, que garanteix l'exclusió de tot afany de protagonisme o un desig de veure's reflectit en la pròpia obra. Igualment la confluència en ells de la profunditat de la fe, al costat de l'alegria i una pau contagioses; o l'oració personal i litúrgica, al costat de la sensibilitat vers els problemes i necessitats dels altres; o el sentit de pertinença a l'Església, al costat de l'obertura cap a les qüestions socials...

Podríem dir d'ells que eren absolutament normals? Sí i no. Com ens recordarà la famosa *Carta a Diognet* (s. II), l'Església nascuda del Ressuscitat no viu fora d'aquest món, encara que la seva ciutadania és el Regne dels Cels. Ells eren «cristians de parròquia» i ciutadans del seu temps, ben atents al que passa, al que es viu i se sofreix. Però simultàniament eren «especials», en el sentit que destacaven dins d'una majoria, perquè l'Esperit del Ressuscitat alimentava constantment el seu amor generós i concret.

Està bé que a la vista d'una concentració de més d'un milió de joves cristians en qualsevol punt del planeta amb motiu d'una Jornada Mundial de la Joventut o davant el fet que el compte de Twitter del Papa tingui més de 12 milions de seguidors o que el mateix Papa sigui capaç de congregar fàcilment 250.000 persones a la plaça de Sant Pere, hom digui: «l'Església és viva». Però ens agradaria que diguéssim el mateix quan veiem que una mare de família hi deixa la pell, per portar endavant els seus, o que un membre de la parròquia ha estat capaç de perdonar o que ha dedicat hores de descans o diners propis a servir a uns altres, o quan un cristià ha estat capaç de confessar la seva fe amb paraules i obres, malgrat el risc...

Si més no, reconeguem que és el mateix Esperit qui obra tot en tots.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

MARGARITA BOFARULL

Lluitar per la vida

La metgessa, professora de moral a la FTC i religiosa Margarita Bofarull, rscj, va ser nomenada el passat mes de desembre membre de la Pontifícia Acadèmia per a la Vida. Aquest dicasteri vaticà s'ocupa d'estudiar, informar i formar sobre els principals problemes de la biomedicina i el dret, relatiu a la promoció i defensa de la vida; sobretot en la relació directa que aquests tenen amb la moral cristiana i les directrius del Magisteri de l'Església.

Quina serà la seva aportació?

Em sento compromesa a aportar humilment el que sóc i visc; la meua experiència, bagatge, coneixements, recerques. Com a teòloga moralista i com a metgessa sempre m'he sentit molt compromesa amb la defensa i la celebració de la vida, de tota vida. Déu m'ha concedit a través de la meua vocació de religiosa del Sagrat Cor la possibilitat de conviure amb persones de diverses cultures, aquí i a Amèrica Llatina, de ser testimoni de la lluita per la vida de molts germans nostres, i això ha enriquit sempre la meua reflexió i estudi. La meua feminitat també és una aportació.

Com l'ajuda la seva col·laboració amb l'Hospital de Sant Joan de Déu?

M'ajuda a mantenir-me sensible i atenta a problemes de biomedicina que pateixen moltes persones i, per tant, la meua reflexió té molt en compte els patiments i les esperances dels nostres germans. No és una reflexió teòrica.

Què heu tractat en la primera sessió?

Aquest any hem tractat el tema de l'envelliment i la discapacitat. Hem reafirmat la dignitat intrínseca i inalienable de tots els éssers humans, independentment de la seva edat, salut o condició existencial. Així com la necessitat d'una solidaritat real.

Òscar Bardají i Martín

HISTORIA DE LA CARIDAD

José de Calasanz:
la caridad de enseñar

En la historia de la caridad, san José de Calasanz (†1648) ocupa un lugar destacado. Hombre hecho en la frontera entre Catalunya y Aragón (nacido en Peralta de la Sal en 1557, y párroco en la diócesis de Urgell), marchó a Roma. «Con la visita a los enfermos y pobres de Roma comprendió con mucha amargura suya que la mayoría de los niños se entregaban como presa a los vicios, no pudiendo sus padres sostenerles en la escuela.»

Calasanz decidió instituir una escuela en la que se acogiera a todos los niños pobres que lo pidieran. Una escuela totalmente gratuita y reservada a los pobres. Nació así la escuela primaria y media popular gratuita (1597).

Para responder a la vocación de enseñar a los niños pobres, y movidos por la caridad y el amor de Dios, surgió la Congregación de las Escuelas Pías. «El Prefecto debe con gran caridad recibir a los pobres, aunque vayan descalzos o harapientos o sin ferreruero. Dado que para ellos se ha fundado principalmente nuestro instituto.»

En el memorial del año 1626 dice Calasanz que se propone «enseñar a los muchachos, y particularmente a los pobres. Muchos de los cuales no vienen a las escuelas ni aprenden oficio o ejercicio alguno, sino que van perdidos y ociosos y por tanto fácilmente se dan a diversos juegos».

A lo largo de los siglos XIX y XX, innumerables congregaciones femeninas y masculinas crearán escuelas y colegios para enseñar vida cristiana junto a las ciencias y letras propias del tiempo. El más conocido de este periodo es Don Bosco, fundador de los salesianos.

Juan María Laboa

(Por sus frutos los conoceréis.
Historia de la caridad en la Iglesia,
Editorial San Pablo)

HECHOS DE VIDA

En el Día de la Madre

—Hay una mujer —la madre— que tiene algo de Dios, por la inmensidad de su amor...Y mucho de ángel por la incansable solicitud de sus cuidados.

—Una mujer que, siendo joven..., tiene la reflexión de una anciana. Y en la vejez... trabaja con el vigor de la juventud.

—Una mujer que, si es ignorante..., descubre los secretos de la vida con más acierto que un sabio. Y si es instruida... se acomoda a la sencillez de los niños.

—Una mujer que, siendo pobre..., se satisface con la felicidad de los suyos. Y siendo rica... daría con gusto todo cuanto posee para no ver sufrir a los que ama.

—Una mujer que, siendo vigorosa..., se estremece con el vagido —el gemido o llanto— del recién nacido. Y siendo débil... se reviste con la bravura del león.

—Una mujer a quien, mientras vive..., no solemos estimar lo suficiente, aunque a su lado todos los dolores y penas se olvidan; pero después de muerta... daríamos todo lo que somos y poseemos para tenerla de nuevo a nuestro lado.

J. M. Alimbau

(Epílogo del libro *La Madre*, Editorial Claret)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Desata nudos

Explican que Bergoglio contribuyó a difundir en Argentina una particular devoción mariana: Nuestra Señora *Desatanudos*. Representada en una pintura votiva bávara (s. XVIII), la Virgen, bajo la acción del Espíritu Santo, deshace nudos de una cinta que le ofrecen algunos ángeles y su pie aplasta la cabeza de la serpiente.

María, resuelta ante la Palabra de Dios, responde: «Fiat». Y acoge al Señor que nos salva de los nudos, de los amarras de nuestro pecado.

La Madre, solícita en Caná, humilde y servicial, está atenta a desatar los nudos de nuestros problemas, de nuestros conflictos y necesidades.

Al pie de la Cruz, la *Mujer* nos acoge como hijos. En la Resurrección, la Virgen de la Alegría recibe el gozo de los *desatados*: ¡Alégrate, Reina del Cielo! En Pentecostés, la Madre de la Iglesia recibe, con la comunidad orante, al Santificador.

«María está desde siempre presente en el corazón, en la devoción y, sobre todo, en el camino de fe del pueblo cristiano. «La Iglesia... camina en el tiempo... Pero en este camino, deseo destacarlo enseguida —manifiesta el Papa—, procede recorriendo de nuevo el itinerario realizado por la Virgen María» (RM, 2). A ella confiamos nuestro itinerario de fe, los deseos de nuestro corazón, nuestras necesidades, las del mundo entero.»

Hna. M. de los Ángeles Maeso

Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

5. **Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Ac 6,8-15 / Sl 118 / Jn 6,22-29]. Sant Àngel de Sicília, prev. carmelità; sant Amador, prev. i mr.; sant Martí de Finojosa, bisbe.
6. **Dimarts** [Ac 7,51-8,1a / Sl 30 / Jn 6,30-35]. Tradició del martiri *ante portam Latinam* de sant Joan evangelista, patró de les arts gràfiques; sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bosco.
7. **Dimecres** [Ac 8,1b-8 / Sl 65 / Jn 6,35-40]. Sant Sixt i sant Eovald o Hou, mrs., venerats a Celrà (Gironès); beata Gisela (o Guisla), rel. benedictina, viuda de sant Esteve d'Hongria (s. xxi).
8. **Dijous** [Ac 8,26-40 / Sl 65 / Jn 6,44-51]. Santa Maria, mitjancera de totes les gràcies. Mare de Déu de Pompeia (Roser) i també del Toro, patrona de Menorca, i altres advocacions: Escola Pia, Miracle (Milagros), Salut, etc. Aparició de l'arcàngel sant Miquel, patró dels radiòlegs i dels radioterapeutes; sant Eladi, bisbe.
9. **Divendres** [Ac 9,1-20 / Sl 116 / Jn 6,52-59]. Sant Gregori de Berrueza, bisbe; santa Caterina de Bolonya, vg.; santa Casilda, vg.
10. **Dissabte** [Ac 9,31-42 / Sl 115 / Jn 6,60-69]. Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prev., apòstol d'Andalusia i patró del clergat secular espanyol; sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, vg.
11. **† Diumenge vinent**, IV de Pasqua (lit. hores: 4a setm.) [Ac 2,14a.36-41 / Sl 22 / 1Pe 2, 20b-25 / Jn 10,1-10]. El Bon Pastor i la Mare del Diví Pastor. Sant Anastasi (s. III-IV), mr. a Badalona, fill i patró de Lleida; sant Ponç (o Poni), bisbe, patró dels herbolaris.

DIUMENGE III DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,14.22b-33)

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Homes de Judea i tots els qui viviu a Jerusalem: Escolteu bé i sapigüeu això que us dic: Jesús de Natzaret era un home que Déu acredità davant vostre obrant entre vosaltres, per mà d'ell, miracles, prodigis i senyals. Tots ho sabeu prou. Doncs bé: d'acord amb la decisió que Déu havia pres i coneixia per endavant, Jesús de Natzaret va ser traït, i vosaltres el vau matar fent-lo clavar a la creu per uns homes sense llei. Però Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort, que de cap manera no podia retenir-lo captiu.

«Germans, us he de parlar clar. El patriarca David va morir i va ser enterrat en un sepulcre que avui encara podem veure. Però ell, que era profeta i coneixia el jurament de Déu de fer pujar al seu tron un dels seus descendents, havia contemplat en visió profètica la resurrecció de Crist, i en parlava quan deia que "Déu no l'havia abandonat enmig dels morts ni havia deixat que es corrompés el seu cos". Aquest Jesús, doncs, Déu l'ha ressuscitat. Tots nosaltres en som testimonis. I ara que la dreta de Déu l'ha glorificat, ha rebut del Pare l'Esperit Sant com estava promès, i l'ha donat amb profusió. Això és el que vosaltres veieu i sentiu.»

▶ Salm responsorial (15)

R. *Ensenyeu-me, Senyor, el camí que duu a la vida.*

Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi. / Jo dic: «Senyor ningú com vós no em fa feliç». / Senyor, heretat meua i calze meu, / vós m'heu triat la possessió. R.

Beneït sigui el Senyor que em dóna seny. / Fins a les nits m'amonesta el meu cor. / Sempre tinc present el Senyor; / amb ell a la dreta, mai no cauré. R.

El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, / fins el meu cos reposa confiat: / no abandonareu la meua vida enmig dels morts, / ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. R.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida: / joia i festa a desdir a la vostra presència; / al costat vostre, delícies per sempre. R.

El sopar d'Emaús. Pintura de Rembrandt (1648), Museu del Louvre (París)

[Aquesta imatge parla](#)

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 2,14.22b-33)

El día de Pentecostés, Pedro, de pie con los Once, pidió atención y les dirigió la palabra: «Judíos y vecinos todos de Jerusalén, escuchad mis palabras y enteraos bien de lo que pasa. Escuchadme, israelitas: Os hablo de Jesús Nazareno, el hombre que Dios acreditó ante vosotros realizando por su medio los milagros, signos y prodigios que conocéis. Conforme al designio previsto y sancionado por Dios, os lo entregaron, y vosotros, por mano de paganos, lo matasteis en una cruz. Pero Dios lo resucitó, rompiendo las ataduras de la muerte; no era posible que la muerte lo retuviera bajo su dominio.

«Hermanos, permitidme hablaros con franqueza: El patriarca David murió y lo enterraron, y conservamos su sepulcro hasta el día de hoy. Pero era profeta y sabía que Dios le había prometido con juramento sentar en su trono a un descendiente suyo; cuando dijo que "no lo entregaría a la muerte y que su carne no conocería la corrupción", hablaba previendo la resurrección del Mesías. Pues bien, Dios resucitó a este Jesús, y todos nosotros somos testigos. Ahora, exaltado por la diestra de Dios, ha recibido del Padre el Espíritu Santo que estaba prometido, y lo ha derramado. Esto es lo que estáis viendo y oyendo.»

▶ Salmo responsorial (15)

R. *Señor, me enseñarás el sendero de la vida.*

Protégeme, Dios mío, que me refugio en ti; / yo digo al Señor: «Tú eres mi bien.» / El Señor es el lote de mi heredad y mi copa; / mi suerte está en tu mano. R.

Bendeciré al Señor, que me aconseja, / hasta de noche me instruye internamente. / Tengo siempre presente al Señor, / con él a mi derecha no vacilaré. R.

Por eso se me alegra el corazón, / se gozan mis entrañas, / y mi carne descansa serena. / Porque no me entregarás a la muerte, / ni dejarás a tu fiel conocer la corrupción. R.

Me enseñarás el sendero de la vida, / me saciarás de gozo en tu presencia, / de alegría perpetua a tu derecha R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 1,17-21)

Estimats: Vosaltres invoqueu com a Pare aquell que judica cadascú segons les seves obres, sense fer distincions. Per tant, vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món. Penseu que heu estat rescatats de la manera absurda de viure que heu heretat dels vostres pares, no pagant un preu que pot perdre valor, com serien la plata o l'or, sinó amb una sang preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense tara ni defecte. Abans de crear el món, Déu havia decidit el seu destí, i ara, a la fi del temps, l'ha manifestat per a vosaltres, els qui, per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i l'ha glorificat. Per això, teniu posada en Déu la fe i l'esperança.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 24,13-35)

Aquell mateix diumenge, dos dels deixebles de Jesús se n'anaven a un poble anomenat Emaús, a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells comentant aquests incidents.

Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix els aconseguí i es posà a caminar amb ells, però Déu impedia que els seus ulls el reconeguessin. Ell els preguntà: «De què discutiu entre vosaltres tot caminant?». Ells s'aturaren amb un posat trist, i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué: «De tots els forasters que hi havia aquests dies a Jerusalem, ets l'únic que no saps el que hi ha passat?». Els preguntà: «Què?». Li contestaren: «El cas de Jesús de Natzaret. S'havia revelat com un profeta poderós en obres i en paraules davant Déu i el poble. Els grans sacerdots i les autoritats del nostre poble l'entregaren perquè fos condemnat a mort i crucificat. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara, de tot això ja fa tres dies. És cert que unes dones del nostre grup ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el cos, i han vingut a dir-nos que fins i tot se'ls han aparegut uns àngels i els han assegurat que ell és viu. Alguns dels qui eren amb nosaltres han anat al sepulcre i ho han trobat tot exactament com les dones havien dit, però a ell, no l'han vist pas.»

Ell els digué: «Sí que us costa d'entendre! Quins cors tan indecisos a creure tot allò que havien anunciat els profetes! No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar en la seva glòria?». Llavors, començant pels llibres de Moisès i seguint els de tots els profetes, els exposava tots els llocs de les Escripures que es referien a ell.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 1,17-21)

Queridos hermanos: Si llamáis Padre al que juzga a cada uno, según sus obras, sin parcialidad, tomad en serio vuestro proceder en esta vida. Ya sabéis con qué os rescataron de ese proceder inútil recibido de vuestros padres: no con bienes efímeros, con oro o plata, sino a precio de la sangre de Cristo, el Cordero sin defecto ni mancha, previsto antes de la creación del mundo y manifestado al final de los tiempos por nuestro bien. Por Cristo vosotros creéis en Dios, que lo resucitó de entre los muertos y le dio gloria, y así habéis puesto en Dios vuestra fe y vuestra esperanza.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 24,13-35)

Dos discípulos de Jesús iban andando aquel mismo día, el primero de la semana, a una aldea llamada Emaús, distante unas dos leguas de Jerusalén; iban comentando todo lo que había sucedido.

Mientras conversaban y discutían, Jesús en persona se acercó y se puso a caminar con ellos. Pero sus ojos no eran capaces de reconocerlo.

Él les dijo: «¿Qué conversación es esa que traéis mientras vais de camino?» Ellos se detuvieron preocupados. Y uno de ellos, que se llamaba Cleofás, le replicó: «¿Eres tú el único forastero en Jerusalén, que no sabes lo que ha pasado allí estos días?» Él les preguntó: «¿Qué?» Ellos le contestaron: «Lo de Jesús, el Nazareno, que fue un profeta poderoso en obras y palabras, ante Dios y ante todo el pueblo; cómo lo entregaron los sumos sacerdotes y nuestros jefes para que lo condenaran a muerte, y lo crucificaron. Nosotros esperábamos que él fuera el futuro liberador de Israel. Y ya ves: hace dos días que sucedió esto. Es verdad que algunas mujeres de nuestro grupo nos han sobresaltado: pues fueron muy de mañana al sepulcro, no encontraron su cuerpo, e incluso vinieron diciendo que habían visto una aparición de ángeles, que les habían dicho que estaba vivo. Algunos de los nuestros fueron también al sepulcro y lo encontraron como habían dicho las mujeres; pero a él no lo vieron.»

Entonces Jesús les dijo: «¡Qué necios y torpes sois para creer lo que anunciaron los profetas! ¿No era necesario que el Mesías padeciera esto para entrar en su gloria?» Y, comenzando por Moisès i seguint per los profetas, les explicó lo que se refería a él en toda la Escritura.

COMENTARI

Aparició als deixebles d'Emaús

El missatge de la resurrecció és divers en tots quatre evangelis. D'aquí que avui llegim la versió lucana. El missatge pasqual de Lluc té dos accents: per què busqueu entre els morts aquell que és viu? (Lc 24,5); la mort escandalosa de Jesús ja estava prevista en el disseny de Déu.

L'atenció de la narració d'Emaús mostra que el missatge és el d'un Jesús viu, que camina amb els deixebles decebuts i desanimats. És el mateix Jesús que, més endavant, en l'aparició als deixebles a Jerusalem, es menjarà un tros de peix davant dels deixebles astorats. Lluc està fent una catequesi de la resurrecció per a lectors

hel·lenistes que tenen una antropologia de cos i ànima i vol mostrar la corporalitat (grega) de la resurrecció als lectors (cf. Ac 17,32). Aquest tipus de corporalitat del resuscitat és un motiu absent en les aparicions de Jesús en els altres evangelis (el mostrar les mans i el costat en l'Evangeli de Joan, com veiem diumenge passat, té una altra finalitat). El gest de mostrar les mans i els peus és el signe de la identitat, en canvi el menjar de Jesús té el sentit de subratllar la seva condició de resuscitat amb un cos humà.

El segon motiu de la narració és el fet que tot el que ha passat, per més escandalós que sigui, ja estava previst en les escriptures. Aquí hi ha dues implicacions. D'u-

na banda, el disseny de Déu: el projecte de Déu per a la salvació de la humanitat era ja en l'Antic Testament: «Llavors, començant pels llibres de Moisès i continuant per tots els profetes, els va explicar tots els passatges de les escriptures que es refereixen a ell». Però, d'una altra banda, l'Antic Testament ja parla de Jesús en la mesura que predià allò que només en Jesús esdevindrà realitat. És el moll de l'ós de l'esquema de la història de la salvació que presideix l'obra de Lluc. L'escena es clou amb el reconeixement del resuscitat al partir el pa. Com és ben sabut, *partir el pa* és l'eucaristia (cf. Ac 2,46), el memorial de la presència de Jesús.

CRÒNICA

Jornades de Montserrat per a religiosos i religioses. Van celebrar-se del 13 al 15 d'abril, amb una bona participació. Van ser ponents el G. Bernat Juliol, osb, que va tractar el tema de la «Bíblia com a text inspirat»; el P. Josep-Enric Parellada, osb, va aprofundir el tema de «La primera crida. La segona crida»; el P. Joan M. Mayol, osb, que va fer una comparació dels diumenges de Quaresma amb els diumenges de Pasqua; el P. Bernabé Dalmau, osb, sobre «El papa Francesc, un any després» i també sobre els monjos màrtirs i els abats enterrats a la cripta de la Basílica. El col·loqui amb el P. Abat Josep M. Soler va esperonar a viure la fe, la vida consagrada i el paper important dels consagrats en l'Església. Als vespres van tenir lloc activitats culturals, tot plegat, enriquit amb la participació en les celebracions litúrgiques, la bona convivència i l'exquisida acollida de la comunitat monàstica.

Diumenge de Resurrecció a Torrelles de Foix. Com en anys anteriors,

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

Missa del Crisma. Dimecres Sant, 16 d'abril, va tenir lloc a la Catedral de Sant Llorenç l'eucaristia on es beneeixen els sants olis. Eren presents un centenar de preveres i diaques que van concelebrar amb el bisbe Agustí Cortés, el pare abat de Montserrat, el rector del Seminari Conciliar, i els vicaris episcopals. Van assistir-hi nombrosos fidels, entre els quals, representants de Càritas, del Consell Pastoral Diocesà, delegats diocesans, religiosos i religioses. El nucli de l'homília del bisbe Agustí va ser una reflexió al voltant de l'alegria cristiana, recollint algunes aportacions de l'exhortació apostòlica del papa Francesc, *Evangelii Gaudium*. A la conclusió de l'eucaristia, es va recordar i agrair la fidelitat d'alguns preveres i un diaca que celebren els seus 25, 50 o 60 anys d'ordenació. Després de la Missa del Crisma, els preveres, diaques i seminaristes presents es van aplegar a l'Auditori de la Casa de l'Església, on es va presentar el projecte Catalunya Sacra, amb les seves aplicacions concretes al territori de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. El dinar de germanor a la Casa de l'Església va concloure aquesta jornada d'especial significat diocesà.

el bisbe Agustí es va oferir per celebrar l'eucaristia del Diumenge de Resurrecció en alguna de les parròquies ateses per rectors que se n'ocupen de més d'una. Aquest any va anar a la parròquia de Sant Genís, compartint la joia de la Pasqua amb la comunitat parroquial.

Lliurament del Pla Director de la Catedral de Sant Llorenç. Dimarts 15 d'abril va tenir lloc a la Casa de l'Església aquest acte, en el qual, el Sr. Marc Castells, diputat delegat d'Infraestructures, Urbanisme i Habitatge de la Diputació de Barcelona, va lliurar al bisbe Agustí Cortés el Pla

Director de la Catedral, elaborat durant l'últim any i mig. Van assistir-hi també l'alcalde de Sant Feliu de Llobregat, Jordi Sanjosé, i els tinentes d'alcalde Rosa M. Martí i Manuel Carrión. La Fundació Laurentius va sol·licitar suport al president de la Diputació per a la redacció del Pla Director, que inclou una descripció del monument i de les seves patologies arquitectòniques, dels usos d'espais i una proposta d'actuació. Segons un concurs públic, la Diputació va adjudicar la direcció del projecte a l'arquitecte Xavier Guitart. A partir d'ara la Fundació Laurentius ha de treballar per a l'execució de les actuacions proposades, en col·laboració amb l'Ajuntament i altres institucions, i segons la disponibilitat pressupostària.

AGENDA

43a Jornada Nacional del Moviment Cristià de Pobles i Comarques. 11 de maig, de 10 a 19 h, a Capellades. Amb el lema «Acollir la Paraula, viure disponibles», la Sra. Anna Jolonch farà la ponència central. També hi haurà l'Assemblea del moviment, una visita turística a un jaciment arqueològic i l'eucaristia de cloenda, presidida pel bisbe Agustí. Per a més informació i inscripcions: Isidre Romeu, tel. 619 790 441, isidrer@hotmail.com; Mn. Adolf Pujol, tel. 938 010 257.

ECO DE LA PALABRA

Iglesia resucitada (III)

Hemos traído aquí signos de una Iglesia resucitada pertenecientes a un pasado próximo, pero no con la intención de ensalzar una época, que como todas también tuvo sus sombras, sino para que nos sirva de ejemplo en el discernimiento de la presencia del Espíritu del Resucitado entre nosotros. Sin duda existen hoy signos muy claros de esta presencia, sólo que para reconocerlos necesitamos una cierta distancia.

La lista sería interminable. Cada día, antes de acostarnos, en el momento de repasar brevemente la jornada delante del Señor, con toda facilidad nos vienen a la mente una buena cantidad de motivos por los cuales hay que alabarle, al detectar huellas concretas de su resurrección en nuestra Iglesia. Este ejercicio nos recupera el ánimo, pues somos proclives a dejarnos llevar por la impresión de las formas de muerte.

Y para que no parezca que estas huellas de la Resurrección responden a hechos u ocasiones «extraordinarias», de los muchos ejemplos que podríamos traer aquí, señalamos dos. En la parroquia de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat se vivió el testimonio de dos cristianos llenos de vida resucitada y de gloria escondida: la Sra. En-

carnació Coca y el Sr. Pere Grané. Quizá el rasgo más destacable de la presencia de Jesús resucitado en ellos ha sido el de la bondad vivida con extraordinaria sencillez. Cuando esta bondad va acompañada de actitudes aparentemente contrarias, uno puede pensar que obedece a una presencia viva del Espíritu. Así, reconocemos en ellos, por una parte, la acción servicial concreta a los hermanos, que muestra una manera de ser cristiano no acomplejada, ni cerrada, ni evasiva y, por otra, la humildad, que garantiza la exclusión de todo afán de protagonismo o un deseo de verse reflejado en la propia obra. Igualmente la confluencia en ellos de la profundidad de la fe, junto a la alegría y una paz contagiosas; o la oración personal y litúrgica, junto a la sensibilidad hacia los problemas y necesidades de los otros; o el sentido de pertenencia a la Iglesia, junto a la apertura hacia las cuestiones sociales...

¿Podríamos decir de ellos que eran absolutamente normales? Sí y no. Como nos recordará la famosa *Carta a Diogneto* (s. II), la Iglesia nacida del Resucitado no vive fuera de este mundo, aunque su ciudadanía es el Reino de los Cielos. Ellos eran «cristianos de parroquia» y ciudadanos de su tiem-

po, bien atentos a lo que pasa, a lo que se vive y se sufre. Pero simultáneamente eran «especiales», en el sentido de que destacaban dentro de una mayoría, porque el Espíritu del Resucitado alimentaba constantemente su amor generoso y concreto.

Está bien que a la vista de una concentración de más de un millón de jóvenes cristianos en cualquier punto del planeta con motivo de una Jornada Mundial de la Juventud o ante el hecho de que la cuenta de Twitter del Papa tenga más de 12 millones de seguidores o que el mismo Papa sea capaz de congregarse fácilmente 250.000 personas en la plaza de San Pedro, uno diga: «la Iglesia está viva». Pero nos gustaría que dijéramos lo mismo cuando vemos que una madre de familia está dejándose la piel por sacar adelante los suyos o que un miembro de la parroquia ha sido capaz de perdonar o que ha dedicado horas de descanso o dinero propio a servir a otros, o cuando un cristiano ha sido capaz de confesar su fe con palabras y obras, a pesar del riesgo...

Al menos reconozcamos que es el mismo Espíritu quien obra todo en todos.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat